

[Hans Conrad Koefoed.]

mådens målsætning, må der også være et større antal tillægsmandater. Bestemmelsen i § 28 vil således ikke levne plads til at få valgt folk under andre former end de nu til Folketinget gældende. Jeg ønsker derfor gerne dette tal forhøjet, f. eks. til 210 à 220, eventuelt gjort til et maksimumstal, eller hvorfor ikke helt undlade at sætte noget tal i paragraffen og lade valgloven bestemme antallet af rigsdagsmænd. Så ville man ikke risikere, at alene befolkningstilvæksten kan komme til at kræve en grundlovsændring på et tidspunkt, da der iøvrigt ikke er grund til at sætte det store apparat, en sådan kræver, i virksomhed.

De øvrige foreslåede ændringer i grundloven, altså også overgangen til etkammer, kan jeg tiltræde. Kunne der under forslaget behandling i tingene ske en ændring af § 28 som af mig antydet, ville jeg kunne give forslaget min stemme og derefter gå ind for dets godkendelse ved folkeafstemning; men jeg er af den opfattelse, at § 28 som nu foreslået vil betyde en væsentlig ændring af rigsdagens struktur, og finder dette så afgørende, at jeg i modsat fald ikke mener at kunne gøre det.

Fibiger: Når jeg tager ordet her under behandlingen af grundlovsforslaget, er det kun, fordi jeg har nogle bemærkninger til en enkelt paragraf i forslaget, idet jeg ellers fuldt kan tiltræde det, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Karl Olsen, på mit partis vegne har sagt angående selve forslaget.

Den paragraf, jeg gerne vil sige lidt om, er § 73 i den nuværende grundlov og § 67 i forslaget her, hvor der står:

„Folkekirkens forfatning ordnes ved lov.“

Sådan stod der i grundloven af 1849, og sådan har der stået efter alle grundlovsrevisioner, vi har haft siden, og nu føres denne paragraf uændret videre.

Som det vil være ærede medlemmer bekendt, har mit parti ved forskellige lejligheder — sidst for 3 år siden — fremsat forslag om denne løfteparagrafs opfyldelse, så vi i hvert fald fik en rådgivende kirkeforfatning. Da jeg på mit partis vegne for 3 år siden fremsatte forslag desangående her i tinget, blev jeg klar over, at der ingen tilslutning var til dette fra noget andet parti her i salen, og derfor skal jeg ikke fremsætte

nogen bemærkninger, hvad dette forhold angår. Men med hensyn til grundlovsforslaget af 1939 var socialdemokraterne, de konservative og de radikale enige om en tilføjelse til den paragraf, jeg her omtaler, og jeg vil derfor gerne nu fremsætte ønsket om, at § 67 i grundloven får en tilføjelse af samme ordlyd som den, nemlig:

„Ændringer vedrørende kirkens indre forhold kan kun gennemføres, efter at forhandling derom er ført med biskopperne“,

og

„De til folkekirkens brug henlagte midler må kun anvendes til kirkelige formål“.

Det har forbavset mig og hele mit parti, at medens man i sin tid var enig derom fra de tre partiers side og ydermere venstre i 1939 i sit forslag gik ind for det sidste punktum, hvorefter de til folkekirkens brug henlagte midler kun må anvendes til kirkelige formål, er den ikke kommet med nu. Den tilføjelse til § 67, jeg her har omtalt, er kun en fæstelse i grundloven af, hvad der har været praksis gennem mange, mange år, og det forekommer mig derfor rimeligt, at man nu, da man foretager ændringer i grundloven, lovfæster også denne praksis. Ligesom man nu lovfæster parlamentarismen, fordi den er gennemført i praksis, mener jeg, at man på samme måde burde lovfæste det, jeg her har omtalt. Jeg nærer ingen tvivl om, at de allerfleste kirkeministre, ja, måske alle, vil spørge biskopperne, når det gælder ændringer vedrørende kirkens indre forhold, og jeg tror også, de allerfleste kirkeministre vil respektere, at de midler, der er henlagt til folkekirkens brug, ikke anvendes til andet end kirkelige formål. Men man ved aldrig, hvordan udviklingen kan forme sig, og derfor er det, jeg indtrængende anmoder om, at man fra alle sider under udvalgsbehandlingen af grundlovsforslaget vil se villigt på det forslag, jeg her har fremsat. Det er analogt med forslaget fra 1939, og selvfølgelig er det ikke meningen, at den udvalgsbehandling, der nu kommer, skal være rent formel, der må kunne foretages ændringer. En af de ændringer, der let må kunne gennemføres, er den, jeg her har foreslået. Jeg tror, jeg kan sige, at i hele kirkefolket vil det vække megen tilfredshed, om man grundlovfæster dette forslag angående kirkens forhold, og det er også en omstændighed, man bør tage i be-